

For den danske Rigsdag, der maatte føle det største Ansvar over for Nation og Folk, blev det en vanskelig Tid — utvivlsomt den vanskeligste i Rigsdagen Historie. Mange tunge Afgørelser maatte tages, Afgørelser, der var prægede af det bitre Kompromis mellem vore Ønsker og de Farer, der truede.

Der var et nært Samarbejde mellem Konge og Rigsdag. I de onde Aar blev vor Konge det alle forenende Symbol paa Frihedsviljen i vort Folk. Det mindes vi i Dag med Taknæmmelighed.

Som saa ofte før i vor Historie var det Smerten og Nederlaget, der blev Udgangspunkt for nye kæmpende Kræfter. Vort Folk holdt ud, det kapitulerede aldrig, og da Nøden var størst, var der ogsaa en Ungdom, der var villig til at sætte Livet ind i Modstandskampen. De Allierede støttede vor Vilje til Selvstændighed, og vi takker dem i Dag for den Frihed, som deres sejrige Hær gav os.

Den tyske Nazisme, der vilde gøre Magt til Ret, er knust, og vi afventer nu den Dag, da et nyt Tyskland ud af egen fri Tilskyndelse erkender, at ogsaa Overfaldet paa Danmark den 9. April var en Forbrydelse.

For os selv betyder denne Dag, at vi vil forstærke vore Bestræbelser for at bevare vort Folks Frihed og vort Lands ukrænkelige Suverænitæt — den Frihed, der ikke blot er hjemlet i Loven, men er Liv og Aand. De Landsmænd, vi mistede, er med i vor Stræben, naar vi nu af ærlig Evne søger at forme en lykkelig Fremtid for vort Folk.« (F. Sp. 4233).

Samme Dag udtalte Landstingets Formand (*Ch. Petersen*) i Landstinget:

»Der er i Dag forløbet 6 Aar, siden Danmark paa hensynsløse Maade blev overfaldet af en overmægtig Militærmagt og underkastet et Fremmedherredømme, hvis Voldshandlinger dybt har præget sig i Erindringen.

Den 9. April 1940 vil i vort Lands Historie til alle Tider staa som en Sorgens og Ulykkens Dag. Vi har i tidligere Aar maattet mindes den i Stilhed; men takket være den allierede Sejr og vor egen Modstand mod Undertrykkelsen er Ufri-